

Arrest

nr. 224 469 van 30 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat V. HERMANS *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 september 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 2 oktober 2015 om internationale bescherming. Op 16 januari 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Ahangaran, in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. U behoort tevens tot de Sayid-etnie.

Nadat u verschillende jaren in een garage had gewerkt, opende u met behulp en op aandringen van uw oom uw eigen garage. Drie maanden na de opening kwam uw oom met enkele van zijn vrienden auto's brengen om die te repareren. Ze zeiden u een specifieke een doos te installeren in de auto. De zoon van uw oom, die bij u in de winkel werkte, zei u dat uw oom bij de taliban zat en de auto's die hij naar de garage bracht gebruikte om aanslagen mee te plegen. Nadat u dit te weten kwam weigerde u nog aan auto's van uw oom te werken. Hierop bedreigde uw oom u. Wanneer u echter bleef weigeren begonnen uw oom en zijn vrienden u te slaan. Ze stopten pas toen u toch akkoord ging met hun eisen. Toen ze weg waren ging u naar uw schoonbroer, aan wie u alles vertelde. Uw schoonbroer zei u dat u in gevaar was. Hij zei u dat u beter het land kon verlaten. Hij bracht u naar Nimroz, waar voorbereidingen werden getroffen om het land te verlaten. U verliet Afghanistan vermoedelijk in augustus 2015 en kwam aan in België op 24 september 2015. U vroeg op 2 oktober 2015 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag dient u een taskara in.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS, p. 26), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt dat uw verklaringen over uw dagelijks leven in Afghanistan vaag en weinig doorleefd zijn.

Tijdens het gehoor wordt u gevraagd hoe het was om op te groeien in Ahangaran, waar u allemaal naartoe ging in uw dorp, wie uw vrienden waren en wie u kende. U antwoordt dat u alle dorpen kunt opnoemen richting Jalrez en richting Sanglakh (CGVS gehoorverslag, p. 12). Wanneer u wordt gezegd dat u gevraagd wordt naar hoe uw leven in uw dorp was, antwoordt u dat u geen goede jeugd had en geslagen werd door uw oom (CGVS, p. 12). De vraag wordt u een derde maal gesteld. Nu antwoordt u dat u geen vrienden had en geen tijd om naar buiten te gaan. Eerst ging u enkel naar school en naar huis. Eenmaal u begon te werken focuste u zich op uw werk (CGVS, p. 12). Er wordt u gezegd dat,

hoewel u het grootste deel van uw tijd op school of werk doorbracht, u toch in staat moet kunnen zijn dingen te vertellen over uw leven in het dorp waar u altijd hebt gewoond. U antwoordt dat u soms naar religieuze feesten en een schrijn ging en dat u soms een spel speelde (CGVS, p. 12). Over waar u dit spel speelde zegt u vaagweg dat u dit deed op de velden bij uw dorp (CGVS, p. 12).

Gevraagd waar u allemaal heen ging binnen of buiten uw dorp antwoordt u dat u naar Qalai Shah ging om naar school te gaan en naar Jalrez om te werken. Naast uw school of uw werk bezocht u nooit andere mensen of andere plaatsen (CGVS, p. 14). Dit is echter niet geloofwaardig. U blijft hier echter bij (CGVS, p. 14). Vervolgens wordt u gevraagd, aangezien u opgroeide in Ahangaran en buiten school nergens anders naartoe ging, om meer te vertellen over uw jeugd in uw dorp, meer bepaald waar u allemaal naartoe ging en wie u bezocht. Hierop antwoordt u dat u zich niets meer herinnert van de periode dat u een kind was, dat u als kleine jongen gewoon naar school ging. Af en toe ging u naar de moskee of naar de bergen om bladeren te verzamelen (CGVS, p. 14).

Gevraagd of u voorbeelden kunt geven van mensen die u kende in Ahangaran en waar zij woonden in het dorp van uw huis antwoordt u dat u alle dorpingen kent (CGVS, p. 12). Gevraagd naar voorbeelden zegt u dat u veel vrienden had en niet weet wie u moet vermelden. Wanneer u nogmaals wordt gevraagd om enkele voorbeelden te geven van dorpingen of vrienden die in het dorp woonden en waar precies ze woonden antwoordt u dat sommigen aan de ene kant van de rivier woonden, sommigen aan de andere kant, sommigen naast de moskee en allemaal in hetzelfde dorp (CGVS, p. 13). Wanneer u wordt aangespoord hierover specifiek te zijn antwoordt u dat een man genaamd H. H. (...) op drie minuten van uw huis woonde (CGVS, p. 13). Daarna zegt u dat u kunt zeggen wie de bevelhebber van het checkpoint is (CGVS, p. 13). U wordt erop gewezen dat u verklaart iedereen in het dorp te kennen doch wanneer u wordt gevraagd om de dossierbehandelaar naar het huis van enkele van de dorpingen te leiden, u hiertoe niet in staat blijkt te zijn. U antwoordt hierop dat u al zei dat H. H. (...) dicht bij u woonde. Voorts zegt u nog dat u schoonbroer dicht bij u woonde en dat andere familieleden van u, Q. (...) en A. (...), in uw dorp woonden. U zegt ook dat u iemand kende genaamd Z. (...). Wanneer u wordt gevraagd naar meer voorbeelden antwoordt u: "Ik ken enkel deze mensen die ik je vermeldde, ik ken geen anderen" (CGVS, p. 13).

Gevraagd of u buiten uw dorp ging antwoordt u dat u naar Qalai Shah ging voor uw school en Jalrez voor uw werk. U passeerde wel andere dorpen op weg naar school of werk, maar kent of deed niets in die dorpen (CGVS, p. 14). Op de vraag of u andere plaatsen of mensen bezocht afgezien van uw school en werkplaats antwoordt u ontkennend (CGVS, p. 14). Er wordt u nogmaals gevraagd of u zeker bent dat u uw ganse leven in Afghanistan nooit ergens anders bent geweest. U antwoordt: "Neen, ik ben geboren in school, ik groeide daar op, ik ging naar school en werk. Ik herinner met gewoon de provincie Nimroz, toen de smokkelaar me hier bracht passeerden we langs Nimroz" (CGVS, p. 14).

Ook op andere aspecten van uw dagelijks leven kunt u nauwelijks zicht bieden. Zo verklaart u tot de achtste klas naar school te zijn geweest (CGVS, p. 4). Gevraagd om te vertellen over uw schooltijd, de schooldagen, leraren, het gebouw, antwoordt u enkel dat er geen gebouw was maar een tent en dat u naar school ging van 9 tot 1 (CGVS, p. 5). Gevraagd naar uw leraren zegt u dat u zich daar niets meer over herinnert (CGVS, p. 5).

Gevraagd welke diensten u aanbood in uw eigen winkel antwoordt u dat u kapotte auto's laste (CGVS, p. 6). Gevraagd om hier wat dieper op in te gaan antwoordt u dat u gewoon reparaties van auto's uitvoerde (CGVS, p. 6). Wanneer u wordt aangespoord hier meer over te vertellen zegt u dat u soms het chassis of de uitlaat van een auto moest repareren. Ook zegt u dat mensen soms kruiwagens, waterkokers, deuren of hekken binnen brachten (CGVS, p. 6). Aangezien dit allemaal weinig specifiek is wordt u gevraagd wat u zou doen als iemand met een kapotte motorkap uw winkel zou binnenkomen. U antwoordt dat u de motorkap met een hamer plat slaat en vervolgens de kapotte stukken last. Over een uitlaat zegt u eveneens enkel dat uw de kapotte stukken samen last (CGVS, p. 7). Van iemand die een eigen garage had mag toch verwacht worden dat hij iets gedetailleerder kan vertellen over de reparaties die in zijn garage werden uitgevoerd.

Gevraagd welke kranten of magazines u kent uit Jalrez geeft u maar 1 naam, namelijk Roznama. U zegt dat dit de enige is (CGVS, p. 24). Nochtans beschikt het CGVS over informatie waaruit blijkt dat volgende magazines/weekbladen in Maidan Wardak beschikbaar zijn: Ghghito, Dariz, Ahad, Azan, Zaland, Ratlonki, Wardak, Manah, Jalgah en Swanan. Over radio en televisie zegt u dat er geen televisie was en de enige radiozenders BBC en Afghan telecom zijn (CGVS, p. 24). Ook hier beschikt het CGVS over info die zegt dat volgende radio- en televisiezenders actief zijn: National Radio

Television, United Voice, Zala Television, Chak Radio, National Goal, Pizwan, Badlon. Er mag van uit gegaan worden dat u tot het merendeel van deze media-kanalen toegang had in Jalrez, waar u werkte. Op zijn minst kan verwacht worden dat u al van enkele zou gehoord hebben.

Ten tweede vertoont uw geografische kennis van uw dorp en de regio een aantal opmerkelijke lacunes.

Gevraagd om uw dorp, Ahangaran, te beschrijven, antwoordt u "hoe?" (CGVS, p. 9). Wanneer u wordt gezegd dat u wordt gevraagd om het dorp te beschrijven waar u uw ganse leven hebt gewoond antwoordt u Ahangaran een dorp is dat ligt tussen Sanglakh en Kharwati. Wat verder is een weg die naar Jalrez gaat. U vermeldt ook een rivier, tuinen en huizen. Ook zegt u dat er twee moskeeën zijn (CGVS, p. 10). Gevraagd of er nog iets is zegt u dat dit alles is (CGVS, p. 10). Dit zijn echter geen aduquate noch doorleefde verklaringen over de plaats waar u uw ganse leven zou heben doorgebracht. Ook over andere dorpen kunt u nauwelijks iets vertellen aangezien u verklaart nergens anders te zijn geweest dan Qalai Shah en Jalrez, zoals hierboven al werd aangehaald (CGVS, p. 14).

Niet enkel kunt u nauwelijks iets vertellen over uw dagelijks leven in uw dorp, ook kunt u klaarblijkelijk uw dorp en regio niet beschrijven. Dit draagt nogmaals verder bij tot de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Over Jalrez, de hoofdplaats van uw district en de plaats waar u werkte en uw eigen garage had, kunt u evenmin verklaringen afleggen die overeenkomen met wat verwacht kan worden van iemand die er jarenlang gewerkt heeft. U vertelt dat u winkel op een plein in Jalrez gelegen was. Gevraagd om dat plein te beschrijven, antwoordt u dat Jalrez een district is met een hospitaal, een moskee en dat er vijf dorpen rond liggen (CGVS, p. 7). Wanneer u nogmaals wordt gevraagd om een beschrijving te geven van het plein waar uw winkel lag zegt u dat er, vanuit de richting van Sanglakh, aan de linkerkant van de weg mechaniekerwinkels, bakkerijen en andere winkels waren, waaronder de uwe (CGVS, p. 7). Aangespoord om verder te gaan met uw beschrijving antwoordt u: 'wat nog?' (CGVS, p. 7). Er wordt u gevraagd om wat breder te vertellen over de stad Jalrez zelf. U zegt dat het een district is, dat er een plein is, die in verschillende richtingen gaat, waarna u die richtingen opsomt. Gevraagd wat er nog allemaal in Jalrez was naast het plein antwoordt u dat het districtshuis er was, een bakkerij, moskee, wat residentiële huizen en tuinen (CGVS, p. 8). Nadat u wordt aangemoedigd verder te vertellen antwoordt u 'ik ben klaar' (CGVS, p. 8). U wordt er op gewezen dat u acht jaar in Jalrez, de hoofdplaats van uw district, hebt gewerkt. Er wordt u nogmaals gevraagd om daar meer over te vertellen, wat er allemaal te zien was, te doen was, waar mensen allemaal naartoe gingen in Jalrez. U antwoordt hierop dat er taliban waren, arbaki (lokale politie), een school, een moskee, een hotel en wat checkpoints. Daarna zwijgt u opnieuw (CGVS, p. 8). Gevraagd waar al deze plaatsen liggen kunt u enkel zeggen dat het districtshuis op de top van een heuvel ligt en dat het hospitaal en de school er dicht bij liggen. Gevraagd waar precies die moskee ligt zegt u enkel dat het tussen Kharwati dorp en Jalrez ligt (CGVS, p. 8). Gevraagd waar u heen ging om te eten of dingen te kopen zegt u dat u naar enkele winkels ging dichtbij uw winkel en soms in een hotel ging eten. U zegt nooit ergens anders te zijn geweest in de stad Jalrez. U kent ook geen andere plaatsen in Jalrez. Uw verklaring hiervoor is dat u enkel met uw werk bezig was, hetgeen niet overtuigt (CGVS, p. 9). Over een politiekantoor in Jalrez zegt u dat de politie geen gebouw heeft maar in een oude container zit waar een muur met zandzakken rond gebouwd is (CGVS, p. 15). Nochtans beschikt het CGVS over info waaruit blijkt dat in 2011 een nieuw politiekantoor werd ingehuldigd in Jalrez. Als iemand die op dat moment werkzaam was in de stad mag toch verwacht worden dat u hier van op de hoogte zou zijn.

Ten derde zijn uw verklaringen over de veiligheidssituatie en gebeurde incidenten in uw regio evenmin geloofwaardig.

Gevraagd naar de veiligheidssituatie in uw regio, zegt u dat de situatie sinds 1394 (periode 2015/2016) verslechterd is, wanneer checkpoints door de taliban werden aangevallen en 31 mensen werden gedood (CGVS, p. 18). U wordt gevraagd om meer te vertellen over die aanval op de checkpoints. U zegt dat het begon rond vijf uur in de avond, de gevechten zeven uur duurden en er 21 hazara soldaten werden gedood en onthoofd (CGVS, p. 19). Gevraagd hoe u zo een grote aanval beleefde in uw directe omgeving, praat u over uw oom die u auto's bracht (CGVS, p. 19). De vraag wordt u nogmaals gesteld in andere bewoordingen. Er wordt u gezegd dat het een zeer grote aanval in uw regio was en gevraagd wat u daarvan merkte als u naar uw garage ging. U zegt dat de taliban de checkpoints drie dagen bezette, drie dagen waarin niemand buiten kon, waarna ze werden terug gedreven (CGVS, p. 19). Meer kunt u hier niet over vertellen hoewel dit een zeer groot incident was in uw district waarbij drie dagen zwaar werd gevochten. Bovendien werkte u in de districtshoofdplaats, waar mag verwacht worden dat er

toch over zou gepraat worden. Ook over de gevolgen van de aanval kunt u niets vertellen. Gevraagd of de overheid iets deed als resultaat van de aanvallen zegt u dat de overheid niet in staat was iets te doen (CGVS, p. 20). Nochtans beval president Ashraf Ghani een onderzoek naar de aanval. Gevraagd wat de reactie was van de mensen in Jalrez antwoordt u dat de mensen van Jalrez zelfs talibs zijn en ze geen enkele reactie hadden (CGVS, p. 20). Nochtans waren er in de nasleep van de aanval protesten in verschillende Afghaanse steden, waaronder Jalrez. Het spreekt voor zich dat u, aangezien u werkte in Jalrez, hiervan op de hoogte zou moeten zijn. Geconfronteerd met deze informatie antwoordt u stellig dat er geen protesten of demonstraties waren (CGVS, p. 20).

Gevraagd naar andere incidenten die u zich herinnert vermeldt u een incident dat plaatsvond in 1389 (2010-2011) waarbij negen soldaten omkwamen. Wanneer u wordt aangespoord verder te gaan antwoordt u dat u zich geen andere grote incidenten herinnert maar dat er dagelijks gevechten zijn (CGVS, p. 21). Gevraagd om wat voorbeelden te geven van dergelijke gevechten blijkt u dit niet te kunnen. U antwoordt tot twee maal toe dat de taliban checkpoints aanvallen waarop de checkpoints terug schieten en de burgers raken (CGVS, p. 21). Nogmaals specifiek gevraagd om hier wat voorbeelden van te geven die u hebt meegemaakt of waar u van hebt gehoord antwoordt u dat u geen specifieke voorbeelden kunt geven buiten de aanval op de checkpoints, het incident in 1389 en een bevelhebber die werd gedood in 1390 (2011-2012). Nochtans had u gezegd dat er dagelijks gevechten waren waardoor het onveilig was in uw regio (CGVS, p. 20-21). Geconfronteerd met deze vaststelling antwoordt u: 'Bijvoorbeeld, je woont ergens, taliban vallen checkpoint aan, dan valt de overheid hen ook aan, in dit gevecht word je gedood, het gebeurt dagelijks, ik weet niet hoe ik dit moet zeggen' (CGVS, p. 21). Het is echter ongeloofwaardig dat u zich geen enkel gevecht of incident voor de geest zou kunnen halen, gelet op het feit dat u werkte in Jalrez, de hoofdplaats van uw district, en dat u zelf zegt dat er dagelijks gevechten waren.

Later in het gehoor zegt u dat de taliban verschillende malen heeft geprobeerd om Jalrez district te veroveren. Gevraagd naar voorbeelden hiervan, antwoordt u dat ze in 1394 vele malen probeerden het districten te veroveren (CGVS, p. 22). Opnieuw kunt u geen voorbeelden geven.

Ten vierde zijn er nog enkele andere bevreemdende elementen die uw algemene ongeloofwaardigheid ondermijnen.

Zo zegt u dat de vierde maand in de Afghaanse kalender Assad is, terwijl dit de vijfde maand is (CGVS, p. 3). Later zegt u dat Aqrab de negende maand is, terwijl dit de achtste maand is (CGVS, p. 11).

Uw beide ouders stierven toen u nog jong was. U weet echter niet hoe ze overleden zijn, of ze een natuurlijke dood gestorven zijn of niet en of er iemand voor verantwoordelijk is (CGVS, p. 4). Uw oom zei u enkel dat ze overleden in de tijd van de oorlog met Rusland, maar u hebt hier geen verdere informatie over (CGVS, p. 4). Het is vreemd dat u hier niet meer over weet. Tenminste kan verwacht worden dat u aan uw oom zou vragen wat er precies met uw ouders gebeurd is.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Jalrez gelegen in de provincie Maidan Wardak. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Jalrez heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 28 juni 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan (CGVS, p. 26). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. U bleef echter bij uw gemaakte verklaringen (CGVS, p. 26).

De door u voorgelegde taskara kan aan bovenstaande niets veranderen. Documenten hebben immers pas bewijswaarde indien ze vergezeld zijn van geloofwaardige verklaringen, wat in casu duidelijk niet het geval is. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken

dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de rechten van verdediging, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vangt de uiteenzetting van zijn middel aan met een algemene theoretische bespreking van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen.

Vervolgens past verzoeker deze theorie als volgt toe op zijn situatie:

"1. Algemene opmerkingen: gebrek aan aangepaste vragen ten opzicht van de profiel van de eiser

Verwerende partij is van mening dat de eiser niet zijn heel leven in zijn regio van herkomst is verbleven.

Zij stelt dat de eiser onvoldoende verklaringen heeft kunnen afleggen over zijn regio van herkomst en zijn dagelijkse leven.

De eiser heeft een kwetsbare profiel en een lage socio-economische achtergrond.

Verzoekende partij stelt niettemin vast dat de Protection Officer zijn vragen niet heeft aangepast aan de profiel van de asielzoeker. Die Officer heeft voornamelijk "open vragen" gebruikt om de kennissen van de eiser over zijn regio van herkomst of zijn dagelijkse leven te ondervragen.

Het komt duidelijk uit de verklaringen van de eiser dat hij niet in staat was om open vragen te beantwoorden en dat hij voornamelijk niet begreep wat van hem verwacht was.

De Protection Officer heeft niettemin nooit zijn ondervragingsmethode aangepast om de kennis van de eiser te toetsen op basis van gesloten vragen, om te kunnen beoordelen of de zwijg van de eiser het gevolg was van miskenning, of door het feit dat hij de vragen en de verwachtingen van de Protection Officer niet begreep.

Betreffende het dorp van de eiser, bijvoorbeeld, begin de PO met een zeer algemene vraag: "vertel me eens wat over Ahanharan, hoe ziet het dorp eruit?" (gehoorverslag, p. 9).

De eiser heeft rechtstreeks beantwoord dat hij niet begreep wat van hem verwacht was ("hoe?").

Hij probeerde informatie te geven, over de moskee en rivier. De Protection Officer heeft nooit de gelegenheid aan de eiser gegeven om duidelijk te maken welke soort informatie hij verwacht (bevolking? Oppervlak?).

Toen de eiser gevraagd werd om het plein waarbij hij werkt te beschrijven, stelde de eiser voor om dit plein te tekenen, om zijn uitleggingen duidelijk te maken. Dit werd geweigerd! (gehoorverslag, p. 7). De eiser werd gevraagd om "eerst te vertellen", zonder enige aanwijzing van wat van hem verwacht was.

Toen hij ondervraagd werd over zijn dorpelingen, heeft de eiser meermaals herhaald dat hij niet begreep wat van hem verwacht was ("ik weet niet hoe uit te leggen", "ik weet niet wiens naam ik moet vertellen",... zie gehoorverslag, p. 13). In plaats van duidelijk uitleggingen te geven en zijn vragen aan te passen, heeft PO die rechtstreeks geïnterpreteerd als een gebrek aan samenwerking, terwijl de eiser duidelijk uitlegde dat hij bereid was om samen te werken maar niet begreep wat hij moest uitleggen.

Verwerende partij heeft duidelijk niet samengewerkt aan de vaststelling van de feiten, door het gebruik van vragen en verwachtingen die helemaal niet aangepast waren aan de situatie van de eiser. De capaciteit om spontaan een detailrijke beschrijving van zijn dorp of werkplaats te geven is niet binnen het bereik van iedereen.

Dit element is noch belangrijker aangezien het niet bestreden is dat de antwoorden die eiser heeft gegeven op "gesloten vragen" correct en duidelijk zijn. De eiser heeft, bijvoorbeeld, precieze uitleggingen kunnen geven over de reisweg om van zijn huis tot zijn werk te gaan, met details en persoonlijke informatie.

In toepassing van artikel 4, §1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, moet niettemin "De ambtenaar rekening [te houden] met de specifieke omstandigheden die de asielzoeker betreffen, in het bijzonder desgevallend de omstandigheid dat hij behoort tot een kwetsbare groep", quod non in casu.

2. Antwoord op de motivering van de bestreden beslissing

In de bestreden beslissing, benadrukt de verwerende partij elementen die het feit dat eiser zijn heel leven in Sanglakh van de eiser zouden ondervragen.

De eiser wenst duidelijk te maken dat deze elementen niet gegrond zijn en niet afdoend zijn om zijn profiel en geloofwaardigheid tegen te spreken.

1) De dagelijks leven van de eiser in Afghanistan

In zijn beslissing, legt de verwerende partij uit dat zij van mening is dat de verklaringen van de eiser over zijn dagelijks leven "vaag en weinig doorleefd zijn".

Verwerende partij legt zelf uit dat de eiser meermaals naast de vraag antwoordt. Het komt niettemin uit het gehoorverslag dat wanneer de eiser de vraag goed begrijpt, bij voorbeeld voor gesloten vragen, hij duidelijke en concrete elementen kon geven.

a) De bezigheden van de eiser

Verwerende partij is van mening dat de verklaringen van de eiser over zijn dagelijkse leven niet afdoend zijn.

De eiser heeft uitgelegd dat, tot het 8ste jaar, ging hij naar school en dan kwam hij terug huis. Vanaf het moment dat hij begon te werken, was ook zijn leven zeer simpel: hij stond op heel vroeg, werkte laat en ging terug naar huis.

Verwerende partij schrijft dat:
(...)

Dit is een zeer subjectieve appreciatie van de manier waarop een jongen moet zijn leven doorbrengen. Het is niet begrijpelijk waarom het "ongeloofwaardig is" dat een jongen bijna geen andere bezigheden heeft dan zijn werk of zijn school. Het komt bovendien duidelijk uit de verklaringen van de eiser dat hij onder de druk en het geweld van zijn oom leefde. Hij blijkt bovendien niet ook zeer sociabel te zijn. Dit geen reden om hem als ongelofwaardig te verklaren.

Hij had een zeer simpel leven: hij had geen extra activiteit, hij was niet getrouwd, zijn ouders zijn dood en hij woont samen met zijn oom, met wie hij geen goeie contact hebt,... In deze omstandigheden, begrijpt de eiser niet zo goed wat extra elementen hij zou hebben kunnen vertellen. Hij was iemand die bijna niets anders dan werken deed. Hij had daarover geen tijd:

(...)

(gehoorverslag, p. 12).

Hij heeft ook kunnen uitleggen dat hij, jonger, met vrienden spelden:

(...)

Verwerende partij is van mening dat de verklaringen van de eiser "vaag" zouden zijn. Het is opvallen dat toen de eiser deze momenten heeft uitgelegd, heeft de Protection Officer geen aanvullende vragen gesteld en nooit aan de eiser gezegd dat hij meer specifieke informatie wilde krijgen over die spellen. In tegendeel, heeft hij vragen gesteld over de schrijn, en niet over, bijvoorbeeld, dat spel met een stuik hout.. Voor een asielzoeker, kan hij niet van zichzelf bewust zijn dat hij moet concreet voorbeelden over speltijd in zijn jonge leeftijd geven, terwijl hij een asielaanvraag heeft ingediend op basis van problemen met de Taliban. De verwerende partij heeft aan de eiser niet de gelegenheid gegeven om meer concrete voorbeelden te verschaffen.

b) De kennissen over de dorpelingen

De eiser werd gevraagd om over dorpelingen te praten. Zoals hogervermeld, heeft de eiser kennelijk niet begrepen wat van hem verwacht was:

(...)

(gehoorverslag, p. 13).

Na verder uitleggingen, heeft de eiser een paar voorbeelden gegeven. Hij sprak over de dorpelingen die hij effectief kenden. Hij sprak niet over de anderen, omdat hij die niet per se persoonlijk kende. Die zijn landbouwers, ridders,...

c) De school van de eiser

In de bestreden beslissing, stelt de verwerende partij dat de eiser in Qalai Shah heeft gestudeerd. Verwerende partij stelt vast dat de eiser de namen van de dorpen die eiser overstak om naar zijn school te gaan wel kende!

Hij heeft een zeer precieze en persoonlijke beschrijving gegeven van die reis:

(...)

Het komt niet uit het administratieve dossier dat deze informatie niet correct zijn.

Verwerende partij voegt niettemin toe dat de eiser de dorpen "niet kent" of "niets deed" in die dorpen.

Zoals duidelijk uitgelegd door de eiser, was hij niet daar om dorpen te bezoeken. Hij enkel reisde door die dorpen om naar school te gaan. Hij zou bijgevolg geen reden hebben om meer info's over deze dorpen te verzamelen. Het critici van de tegenpartij is bijgevolg niet begrijpelijk.

Over die school, begon de verwerende partij, opnieuw, met een openvraag ("kunt u mij wat vertellen over uw schooltijd"), heeft de eiser uitgelegd dat hij daar in een tent studeerde.

Hij heeft uitgelegd welke vakken hij volgde. Hij kon inderdaad de namen van zijn leraren zich niet meer herinneren (er waren er veel en dit was 10 jaar geleden, de eiser heeft ondertussen veel dingen nageleefd). Opnieuw, probeerde de PO niet aanvullende vragen te stellen om zijn twijfel over het feit dat de eiser effectief naar school is geweest te verwijderen. Er werd eindelijk enkel twee vragen gesteld, over de vlakken (die de eiser heeft beantwoord) en de leraren.

De PO had aanvankelijk, door zijn "open vraag", als voorbeeld geven de schooldagen of schooltijd, evenals over de leraren. De eiser antwoordde enkel op het laste punt (het gebouw). Hij heeft duidelijk zijn focus gemaakt op dat laste element Het is opmerkelijk dat de verwerende partij niet opnieuw aan de eiser heeft gevraagd of hij over de schooldagen of schooltijd kon praten. De eiser werd die gelegenheid niet geven en de interview ging verder.

Dit blijkt een manier te zijn om de eiser te bestraffen over zijn moeilijkheid om spontaan en uitgebreide verklaringen af te leggen op open vragen.

De verwerende partij heeft bijgevolg onredelijke verwachtingen, niet per se over de kennissen van de eiser over zijn regio van herkomst, maar wel over de manier waarmee hij zou die spontaan en uitgebreide zou kunnen uitleggen.

d) De werk van de eiser

In het kader van zijn gehoor, werd de eiser ondervraagd over zijn job: hoe deed hij wanneer hij een auto moest herstellen.

*De eiser heeft duidelijke verklaringen afgelegd: wat was zijn materiaal, welke soort reparatie hij deed: (...)
(gehoorverslag, pp. 6-7).*

Hij werd gevraagd om uit te leggen hoe die reparaties deed: (...)

Deze informaties zijn correct en concreet! De eiser legde uit, step na step, hoe hij die reparatie deed. Opnieuw, stelde de PO geen aanvullende vraag. Waarschijnlijk om dat hij zelf geen afdoend kennis in autoherstelling om de eiser te kunnen ondervragen. De eiser is mechanicus en in staat om zijn werk te doen. Er staat geen objectieve elementen om dit tegen te spreken.

e) De Afghaanse media's

De eiser werd gevraagd om kranten, TV en radio van zijn regio te citeren. Hij sprak over Roznama (krant); BBC en Afghan Telecom (TV / radio). Hij sprak niet over andere media's, terwijl er zou nog veel bestaan.

De eiser is geen intellectueel. Hij is mechanicus. Hij las en luisterde niet zo veel naar de media's. Hij ook niet altijd bereik in zijn dorp en had geen TV-antenne.

Hij kende bijgevolg niet alle media's en heeft enkel aangehaald degenen die hij wel kende.

2) De geografische kennissen van de eiser over zijn regio van herkomst

Betreffende de kennissen van de eiser over zijn regio van herkomst, is de verwerende partij van mening dat hij "een aantal opmerkelijk lacunes" vertoont.

Die appreciatie is zeer verbazend.

De eiser werd heel lang over zijn regio van herkomst gehoord. Hij heeft een zeer precieze uitlegging kunnen geven over zijn dorp, omliggende dorpen, de reis om naar zijn school of zijn werk te gaan.

Deze informaties zijn correct!

De eiser heeft niet allen de namen van de dorpen aangehaald, maar aanwijzing over de aanwezigheid van bruggen, rivier, bergen,... op de weg. Deze elementen zijn niet bestreden. Ze zijn niettemin relevant om de kennissen van de eiser te beoordelen.

a) Zijn verklaringen over zijn dorp

Betreffende de verklaringen van de eiser betreffende zijn dorp, gaat het critici van de verwerende partij over des spontaniteit van de verklaringen van de eiser.

Zoals eerder uitgelegd, de eiser werd aanvankelijk ondervraagd op basis van een open vraag. Hij rechtstreek beantwoordt dat hij niet begreep!

*(...)
(gehoorverslag, p. 9).*

De eiser antwoordde zijn best, op basis van wat hij begreep had: (...)

Niettemin zijn de verklaringen en goeie aanwijzing van zijn kennissen, op basis van een zeer algemeen en onduidelijk openvraag, maar het komt ook uit het gehoorverslag dat de PO aan de eiser heeft uitgelegd wat hij van hem verwacht als extra informatie (landschap? Inwoners? Aantal bevolking?...).

De verwerende partij stelt bijgevolg een onredelijk druk op de schouder van de eiser, die heeft veel informatie kunnen geven over zijn regio van herkomst en alle vragen probeerde te beantwoorden, indien die vragen, voor hem, duidelijk waren!

b) Zijn verklaringen over Jalrez

Bijvoorbeeld, betreffende de reis naar zijn school, legde hij uit:

(...)

(gehoorverslag, p. 5).

Over Jalrez, kon hij ook vele informatie verschaffen: reis, winkels aanwezig in Jalrez,... hij stelde voor een tekening te maken van de plein in Jalrez, maar dit werd geweigerd (gehoorverslag, p. 7).

Hij kon een inschatting geven van de tijd nodig om van zijn dorp naar Jalrez te gaan, maar ook, onderweg, vanaf een bepaalde punt.

Hij heeft veel informatie gegeven over Jalrez:

(...)

(gehoorverslag, p. 8)

Die zijn zeer precies verklaringen, die blijkt allemaal correct te zijn.

De verwerende partij stelt dat de eiser uitgelegd heeft dat hij in een hotel vaak ging eten, ofwel iets ging kopen in de omliggende winkels. Hij zou geen andere plaatsen kennen om te gaan eten.

Dit kritici is zinloos. De eiser was in Jalrez om te werken. Hij is natuurlijk in de rechtstreekse omgeving van zijn eigen winkel. Hij was niet daar om vrije tijd door te geven! Hij had zijn gewoonte en heeft niet geprobeerd om andere plekken te gaan eten. Dit is niet ongeloofwaardig.

Betreffende die hotel waarin de eiser ging eten, kon hij specifieke informatie geven die, opnieuw niet bestreden zijn (o.a. de naam van zijn eigenaar, zie gehoorverslag, p. 9).

De eiser heeft duidelijk uitgelegd dat hij geen aanvullende tijd in Jalrez doorbracht: hij was enkel daar voor zijn werk en na die werk, ging hij rechtstreeks naar huis.

Betreffende de politie in Jalrez, is de verwerende partij van mening dat de eiser geen correcte informatie heeft kunnen geven over hun lokalisatie: hij zou hebben verklaard dat zij over geen kantoren beschikten en bleef in een container, terwijl het CGVS over informatie beschikt dat de politie sinds 2011 over nieuwe gebouwen beschikte.

De eiser wenst een onderscheid te maken tussen district politie en stadspolitie. Harbaki had inderdaad nieuwe gebouwen, maar de politie van de stad bleef op de weg, dicht bij het district huis.

3) De kennis van de eiser over de recente gebeurtenissen in zijn regio van herkomst

a) De aanslag in Jalrez in 1394

De eiser werd gevraagd om over een aanslag die in 1394 plaatsvond te vertellen. Verwerende partij stelt vast dat de eiser veel informatie over het verloop van die aanslag kan geven...

De eiser werd gevraagd wat waren de concrete gevolgen van die aanslag op zijn dagelijkse leven. Hij antwoordde aanvankelijk inderdaad helemaal naast de vraag. Hij had die duidelijk niet begrepen... toen de vraag herhaald werd, heeft hij wel die duidelijk beantwoord (tijdens 3 dagen, hebben de Taliban control genomen van de checkpoint en het was niet mogelijk naar buiten te gaan). De eiser begrijpt niet wat hij zou meer hebben kunnen zeggen! De motivering van de bestreden beslissing geeft geen aanwijzing van welke extra informatie de verwerende partij zou hebben willen ontvangen om de verklaringen van de eiser, die al concrete en gedetailleerd werden, als geloofwaardig te beschouwen.

Verwerende partij vindt ook opmerkelijk dat dit onderwerp niet met zijn collega gesproken werd. De eiser sprak niet zo veel over politieke of veiligheidssituatie met zijn collega. Hun gespreksonderwerpen waren voornamelijk verbonden met hun tewerkstelling... ze spraken samen voornamelijk over mechaniek.

De eiser, die geen intellectueel is, was inderdaad niet op de hoogte van alle gevolgen op politieke vlak van deze aanslag: hij wist niet dat hij onderzoek werd de President beoordeeld, noch dat er betoging in Jarlez plaatsvond. Die zijn zeer specifieke informaties, die voornamelijk gekend zijn door mensen die actualiteit goed volgen, wat de eiser niet deed.

Het krantenartikel dat het CGVS heeft aan het administratieve dossier toegevoegd over die betoging in Jarlez is zeer algemeen en niet uitgebreid. Er is sprak van betoging, zonder enige aanwijzing van het belang van die beweging en of die de heel stad betrof.

Er zijn ook in Brussel elke dag betogingen, maar mensen die in Brussel werken, kunnen niet over alle deze bewegingen kennen.

b) De andere veiligheidsincidenten

De eiser heeft over een incident in 1389 gesproken. Opnieuw, komt het niet uit de beslissing dat de info's waarover de eiser beschikt, niet correct zouden zijn....

Over de andere incidenten, sprak de eiser over het dagelijkse geweld: regelmatig aanvallen van Taliban tegen de checkpoints.

In tegenstelling met de bestreden beslissing, heeft de eiser wel een voorbeeld gegeven van één van dit incident, dit is degene van 1389:

(...)

(gehoorverslag, p. 20).

De eiser heeft ook een specifieke voorbeeld van één van die aanval op de CP gegeven:

(...)

De eiser probeerde uit te leggen dat die aanvallen dagelijkse waren en dat hij dit vernam onrechtstreeks. Taliban viel CP aan, dan de overheid nam die terug... Er waren regelmatig mensen die in dit proces gestorven zijn, maar de eiser kende hun naam niet:

(...)

(gehoorverslag, p. 21).

Dat de eiser geen andere voorbeelden dan degenen die hij al gegeven had kon verschaffen is absoluut met afdoend om te concluderen dat de eiser niet op de hoogte is over de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, terwijl hij veel correctie informaties heeft gegeven.

De eiser heeft ook uitgelegd dat Taliban meerdere keren probeerde Jarlez in te nemen. Hij werd gevraagd om concrete voorbeelden te geven. De eiser uitgelegd, dat o.a. 1394, hebben de Taliban verschillende keren die stad te veroveren, maar zonder succes (gehoorverslag, p. 22). De eiser dacht niet dat hij een voorbeeld moest geven van één van die poging (tussen veel anderen).

4) Andere elementen

Verwerende partij haalt nog drie kleine elementen aan om de geloofwaardigheid van de eiser te bestrijden. Dit element blijkt niettemin details zijn, terwijl de geloofwaardigheid van de eiser om geanalyseerd zijn met de oog op al zijn verklaringen, in het kader van een lang gehoor.

De eiser zou zich vergist zijn en hebben gezegd dat Assad de 4de maand, terwijl dit het 5de is. Hij zou ook hebben gezegd dat Aqbrad de 9de maand is, in plaats van 8ste... Dit gaat over details en kan duidelijk verklaard worden door de stress die inherent is aan een gehoor bij het CGVS. De verklaringen van de eiser over zijn kennissen van het Afghaanse kalender of de Afghaanse samenleving zijn voor de rest duidelijk en correct Zijn Afghaanse nationaliteit blijkt niet bestreden te zijn, enkel zijn recent verblijf in Sanglakh. Dit critici toont bijgevolg dat verwerende partij zich baseert op insignificante details, in plaats van een serieuze analyse van de verklaringen van de eiser in hun geheel.

De verwerende partij stelt ook vast dat de eiser niet weet in welke omstandigheden zijn ouders gestorven zijn, behalve dat die verbonden is met het conflict met de Russen.

Verwerende partij blijkt de profiel van de eiser helemaal niet hebben begrip en niet bewust zijn van de werking van de Afghaanse samenleving, die zeer traditioneel is.

De eiser, als jonge Afghaan, leefde samen met zijn oom, met wie hij geen goeie contact had, maar die hij moet respecteren. Respect voor elders is inderdaad voornamelijk in Afghanistan. De eiser leefde in gewelddadige omgeving. Hij moest geen vragen stellen en zijn plaats houden. Hij beschikt bijgevolg met over de mogelijkheid om meer concrete informatie te hebben over de dood van zijn ouders.

3. Antwoord op de motivering omtrent de subsidiaire beschermingsstatus

In de bestreden beslissing, weigert de verwerende partij de aanvraag tot subsidiaire bescherming van de eiser te analyseren, omwille van de twijfel over zijn verblijfplaatsen.

Die weigering om de aanvraag tot internationale bescherming te analyseren is niet aanvaardbaar, aangezien de eiser afdoende informatie heeft kunnen verschaffen over zijn herkomst.

Verwerende partij stelt geen serieuze elementen voor om die origine te bestrijden.

Bestreden beslissing moet bijgevolg vernietigd zijn voor zover zij de aanvraag tot subsidiaire bescherming niet analyseert."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting van 27 mei 2019 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij fotokopieën voegt van zijn *taskara*, de *taskara* van zijn vader, de *taskara* van zijn grootvader en een verklaring van het dorpshef, telkens met voor eensluidend verklaarde vertaling, alsook een enveloppe.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de

Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 47 van het Handvest en van de rechten van verdediging, doch geeft hij

niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen en dit rechtsbeginsel geschonden acht. Het enig middel is wat dit betreft, niet ontvankelijk.

2.3.4. Motivering van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid is ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht, nu hij niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Jalrez, gelegen in de provincie Maidan Wardak. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoekers verklaringen over zijn dagelijks leven in Afghanistan vaag en weinig doorleefd zijn, dat (ii) verzoekers geografische kennis van zijn dorp en regio een aantal opmerkelijke lacunes vertoont, dat (iii) verzoekers verklaringen over de veiligheidssituatie en gebeurde incidenten in zijn regio evenmin geloofwaardig zijn, en dat (iv) er nog enkele andere bevreemdende elementen zijn die verzoekers algemene ongeloofwaardigheid ondermijnen. Omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde regio van herkomst in Afghanistan, hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan verzoekers asielaanvraag, dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker, door bewust de ware toedracht over zijn verblijf voor zijn komst naar België, dat de kern van zijn asielaanvraag raakt, te verzwijgen, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Ahangaran, een subdorp van het dorp Sanglakh, gelegen in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. Verzoeker verklaart zijn regio en land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van de taliban. Hij zou reeds op jonge leeftijd zijn beide ouders hebben verloren en zijn grootgebracht door zijn oom langs vaderszijde, die net als hij sjiïet zou zijn geweest, maar onder invloed van diens schoonfamilie soenniet en lid van de taliban zou zijn geworden. Verzoeker zou na meerdere jaren in een garage te hebben gewerkt met behulp en op aandringen van zijn oom een eigen garage hebben geopend. Drie maanden na de opening zou verzoekers oom met twee vrienden een aantal auto's hebben gebracht die verzoeker diende te repareren. Tevens diende verzoeker volgens zijn verklaringen metalen dozen te maken die hij op welbepaalde plaatsen in de auto's moest installeren. Pas nadat hij had gedaan wat zijn oom hem vroeg, zou verzoeker van zijn neef, die bij hem in opleiding was, vernomen hebben dat deze auto's zouden worden gebruikt om aanslagen te plegen en onschuldigen te doden. Toen zijn oom hem opnieuw vroeg een auto met een dergelijke doos uit te rusten, zou verzoeker hebben geweigerd en duidelijk hebben gemaakt dat hij wist wat zijn oom met de auto van plan was. Daarop zou verzoeker

door zijn oom met de dood zijn bedreigd. Toen verzoeker bleef weigeren zou hij door zijn oom en diens twee vrienden in elkaar zijn geslagen. Uiteindelijk zou verzoeker hebben toegezegd, maar nog diezelfde nacht naar zijn schoonbroer zijn gevlucht. Die zou van oordeel zijn geweest dat verzoeker Afghanistan diende te verlaten en hem naar Nimroz hebben gebracht, vanwaar verzoeker met de hulp van een smokkelaar zou zijn vertrokken.

In casu motiveert de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak.

De Raad beklemtoont dat het bepalen van de werkelijke herkomst van belang is wanneer deze streek de plaats is waar de verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kunnen dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont. Indien de commissaris-generaal van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land of een andere regio dient te gebeuren, komt het hem toe dit land of deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hem tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien commissaris-generaal van oordeel is dat dit land of deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en hij dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens zijn plicht om de redenen die hem tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker om internationale bescherming. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker om internationale bescherming verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de streek die hij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar hij de bron van zijn vrees situeert, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

In casu legt verzoeker ter staving van zijn relaas zijn originele *taskara* neer, alsook fotokopieën van de *taskara* van zijn vader, van de *taskara* van zijn grootvader en van een verklaring van het dorps hoofd. Tevens legt verzoeker de enveloppe neer waarmee deze documenten hem werden opgestuurd.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State kan de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan stukken absolute bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk

aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Verzoeker verklaart dat hij zijn *taskara* gekregen heeft toen hij vijftien jaar oud was (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Gelet op zijn verklaring geboren te zijn in 1992 (adm. doss., stuk 13, verklaring DVZ, nr. 4) kan dit stuk niet aantonen dat verzoeker daadwerkelijk tot aan zijn voorgehouden vertrek in 2015 in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak verbleven heeft.

De *taskara*'s van verzoekers vader en grootvader hebben geen betrekking op verzoekers persoon en zijn derhalve niet dienstig ter staving van verzoekers herkomst en verblijf.

De verklaring van het dorpshoofd heeft een duidelijk gesolliciteerd karakter nu dit document verkregen werd in het kader van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Bovendien betreft het slechts een fotokopie en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Met betrekking tot het geheel van de neergelegde Afghaanse documenten dient voorts nog te worden gewezen op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat (adm. doss., stuk 16, map met 'Landeninformatie', COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017). Bijgevolg is de bewijswaarde van de voorgelegde documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om aan de relevante elementen van verzoekers relaas zonder meer geloof te hechten.

De enveloppe, tot slot, kan aantonen dat verzoeker documenten kreeg opgestuurd vanuit **Kaboeel → klopt dit?**, maar heeft geen betrekking op zijn relaas of herkomst.

Omdat de voorgelegde stukken ofwel niet dienstig zijn, ofwel slechts een relatieve bewijswaarde hebben, volstaan zij op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Aangezien verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak en daar vanaf zijn geboorte in 1992 tot zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan in 2015 te hebben gewoond, kan van hem redelijkerwijze worden verwacht dat hij informatie kan aanreiken waaruit blijkt dat hij aldaar daadwerkelijk heeft verbleven gedurende de jaren voorafgaand aan zijn komst naar België. Ook al wordt van verzoeker niet verwacht dat hij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder van zijn beweerd regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit, zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat hij zijn herinneringen aan zijn persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ruim de mogelijkheid werd geboden zijn herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die verzoeker konden toelaten zijn bekendheid met zijn streek van herkomst en met de maatschappelijke en (socio-)politieke omgeving aldaar aan te tonen. Zijn kennis is echter ontoereikend.

Vooreerst is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker bijzonder vage en weinig doorleefde verklaringen heeft afgelegd over zijn dagelijks leven in Afghanistan. De volgende pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, schragen dit oordeel op afdoende wijze:

"Tijdens het gehoor wordt u gevraagd hoe het was om op te groeien in Ahangaran, waar u allemaal naartoe ging in uw dorp, wie uw vrienden waren en wie u kende. U antwoordt dat u alle dorpen kunt opnoemen richting Jalrez en richting Sanglakh (CGVS gehoorverslag, p. 12). Wanneer u wordt gezegd dat u gevraagd wordt naar hoe uw leven in uw dorp was, antwoordt u dat u geen goede jeugd had en geslagen werd door uw oom (CGVS, p. 12). De vraag wordt u een derde maal gesteld. Nu antwoordt u dat u geen vrienden had en geen tijd om naar buiten te gaan. Eerst ging u enkel naar school en naar huis. Eenmaal u begon te werken focuste u zich op uw werk (CGVS, p. 12). Er wordt u gezegd dat,

hoewel u het grootste deel van uw tijd op school of werk doorbracht, u toch in staat moet kunnen zijn dingen te vertellen over uw leven in het dorp waar u altijd hebt gewoond. U antwoordt dat u soms naar religieuze feesten en een schrijn ging en dat u soms een spel speelde (CGVS, p. 12). Over waar u dit spel speelde zegt u vaagweg dat u dit deed op de velden bij uw dorp (CGVS, p. 12).

Gevraagd waar u allemaal heen ging binnen of buiten uw dorp antwoordt u dat u naar Qalai Shah ging om naar school te gaan en naar Jalrez om te werken. Naast uw school of uw werk bezocht u nooit andere mensen of andere plaatsen (CGVS, p. 14). Dit is echter niet geloofwaardig. U blijft hier echter bij (CGVS, p. 14). Vervolgens wordt u gevraagd, aangezien u opgroeide in Ahangaran en buiten school nergens anders naartoe ging, om meer te vertellen over uw jeugd in uw dorp, meer bepaald waar u allemaal naartoe ging en wie u bezocht. Hierop antwoordt u dat u zich niets meer herinnert van de periode dat u een kind was, dat u als kleine jongen gewoon naar school ging. Af en toe ging u naar de moskee of naar de bergen om bladeren te verzamelen (CGVS, p. 14).

Gevraagd of u voorbeelden kunt geven van mensen die u kende in Ahangaran en waar zij woonden in het dorp van uw huis antwoordt u dat u alle dorpingen kent (CGVS, p. 12). Gevraagd naar voorbeelden zegt u dat u veel vrienden had en niet weet wie u moet vermelden. Wanneer u nogmaals wordt gevraagd om enkele voorbeelden te geven van dorpingen of vrienden die in het dorp woonden en waar precies ze woonden antwoordt u dat sommigen aan de ene kant van de rivier woonden, sommigen aan de andere kant, sommigen naast de moskee en allemaal in hetzelfde dorp (CGVS, p. 13). Wanneer u wordt aangespoord hierover specifiek te zijn antwoordt u dat een man genaamd H. H. (...) op drie minuten van uw huis woonde (CGVS, p. 13). Daarna zegt u dat u kunt zeggen wie de bevelhebber van het checkpoint is (CGVS, p. 13). U wordt erop gewezen dat u verklaart iedereen in het dorp te kennen doch wanneer u wordt gevraagd om de dossierbehandelaar naar het huis van enkele van de dorpingen te leiden, u hiertoe niet in staat blijkt te zijn. U antwoordt hierop dat u al zei dat H. H. (...) dicht bij u woonde. Voorts zegt u nog dat u schoonbroer dicht bij u woonde en dat andere familieleden van u, Q. (...) en A. (...), in uw dorp woonden. U zegt ook dat u iemand kende genaamd Z. (...). Wanneer u wordt gevraagd naar meer voorbeelden antwoordt u: "Ik ken enkel deze mensen die ik je vermeldde, ik ken geen anderen" (CGVS, p. 13).

Gevraagd of u buiten uw dorp ging antwoordt u dat u naar Qalai Shah ging voor uw school en Jalrez voor uw werk. U passeerde wel andere dorpen op weg naar school of werk, maar kent of deed niets in die dorpen (CGVS, p. 14). Op de vraag of u andere plaatsen of mensen bezocht afgezien van uw school en werkplaats antwoordt u ontkennend (CGVS, p. 14). Er wordt u nogmaals gevraagd of u zeker bent dat u uw ganse leven in Afghanistan nooit ergens anders bent geweest. U antwoordt: "Neen, ik ben geboren in school, ik groeide daar op, ik ging naar school en werk. Ik herinner met gewoon de provincie Nimroz, toen de smokkelaar me hier bracht passeerden we langs Nimroz" (CGVS, p. 14).

Ook op andere aspecten van uw dagelijks leven kunt u nauwelijks zicht bieden. Zo verklaart u tot de achtste klas naar school te zijn geweest (CGVS, p. 4). Gevraagd om te vertellen over uw schooltijd, de schooldagen, leraren, het gebouw, antwoordt u enkel dat er geen gebouw was maar een tent en dat u naar school ging van 9 tot 1 (CGVS, p. 5). Gevraagd naar uw leraren zegt u dat u zich daar niets meer over herinnert (CGVS, p. 5).

Gevraagd welke diensten u aanbood in uw eigen winkel antwoordt u dat u kapotte auto's laste (CGVS, p. 6). Gevraagd om hier wat dieper op in te gaan antwoordt u dat u gewoon reparaties van auto's uitvoerde (CGVS, p. 6). Wanneer u wordt aangespoord hier meer over te vertellen zegt u dat u soms het chassis of de uitlaat van een auto moest repareren. Ook zegt u dat mensen soms kruiwagens, waterkokers, deuren of hekken binnen brachten (CGVS, p. 6). Aangezien dit allemaal weinig specifiek is wordt u gevraagd wat u zou doen als iemand met een kapotte motorkap uw winkel zou binnenkomen. U antwoordt dat u de motorkap met een hamer plat slaat en vervolgens de kapotte stukken last. Over een uitlaat zegt u eveneens enkel dat uw de kapotte stukken samen last (CGVS, p. 7). Van iemand die een eigen garage had mag toch verwacht worden dat hij iets gedetailleerder kan vertellen over de reparaties die in zijn garage werden uitgevoerd.

Gevraagd welke kranten of magazines u kent uit Jalrez geeft u maar 1 naam, namelijk Roznama. U zegt dat dit de enige is (CGVS, p. 24). Nochtans beschikt het CGVS over informatie waaruit blijkt dat volgende magazines/weekbladen in Maidan Wardak beschikbaar zijn: Ghghito, Dariz, Ahad, Azan, Zaland, Ratlonki, Wardak, Manah, Jalgah en Swanan. Over radio en televisie zegt u dat er geen televisie was en de enige radiozenders BBC en Afghan telecom zijn (CGVS, p. 24). Ook hier beschikt het CGVS over info die zegt dat volgende radio- en televisiezenders actief zijn: National Radio Television, United Voice, Zala Television, Chak Radio, National Goal, Pizwan, Badlon. Er mag van uit gegaan worden dat u tot het merendeel van deze media-kanalen toegang had in Jalrez, waar u werkte. Op zijn minst kan verwacht worden dat u al van enkele zou gehoord hebben."

De Raad stelt vast dat tijdens het gehoor aan verzoeker een aantal vragen werden gesteld die hem de gelegenheid boden spontaan te vertellen over verschillende aspecten van het leven dat hij dagdagelijks

in zijn dorp en regio van herkomst zou hebben geleid. Zo werd verzoeker gevraagd te beschrijven hoe zijn leven in Ahangaran eruit zag, welke mensen hij er kende en waar zij precies woonden, en waar hij nog heen ging behalve zijn school en werkplaats. Het betreft eenvoudige vragen die gemakkelijk zouden moeten kunnen worden beantwoord door iemand die gedurende zijn hele leven in deze regio heeft gewoond. Echter, zoals genoegzaam blijkt uit de hoger weergegeven pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, waren verzoekers antwoorden vaag, summier en over het algemeen weinig doorleefd (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 12-15). Dat verzoekers leven voor zijn komst naar België zich vooral op school in Qalai Shah en zijn werkplaats in Jalrez zou hebben afgespeeld, waardoor hij nauwelijks iets kan vertellen over het leven in zijn dorp, acht de Raad net zo min als de commissaris-generaal geloofwaardig. Dat verzoeker een zeer simpel leven zou hebben geleid met weinig sociale contacten en een oom die hem mishandelde, impliceert niet dat hij geen tijd heeft doorgebracht in zijn dorp, waar hij tenslotte vanaf zijn geboorte tot aan zijn komst naar België zou hebben gewoond. Waar verzoeker de dossierbehandelaar verwijt geen aanvullende vragen te hebben gesteld en hem aldus niet de gelegenheid te hebben gegeven om concrete voorbeelden te verschaffen van zijn dagdagelijkse bezigheden in zijn dorp, merkt de Raad op dat het aan verzoeker was om de dossierbehandelaar door middel van spontane en doorleefde verklaringen zicht te bieden op zijn leven in zijn dorp. Verzoeker verklaarde in essentie dat hij buiten zijn school en werk geen leven had (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Zijn antwoorden gaven dan ook geen aanleiding tot het stellen van aanvullende vragen.

De Raad volgt verzoeker niet in zoverre hij aanvoert dat hij kennelijk niet begrepen heeft wat van hem werd verwacht toen hem tijdens het gehoor werd gevraagd enkele dorpelingen te vermelden en aan te geven waar zij precies woonden. Deze vraag werd meermaals geherformuleerd, maar verzoeker kwam niet verder dan het geven van enkele namen en een zeer vage omschrijving van hun woonplaats. Verzoeker gaf nochtans aan dat hij alle dorpelingen kende en dat hij acht of negen vrienden had (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 12-13). De omstandigheid dat verzoeker niet iedereen persoonlijk kende, doet niets af aan de redelijke verwachting dat hij minstens zou kunnen aanduiden wie zijn vrienden waren en waar zij woonden.

Met betrekking tot de vaststelling dat verzoeker andere dorpen is gepasseerd op weg naar school of naar zijn werk, maar daar niets kent of deed, wijst verzoeker erop dat hij duidelijk heeft uitgelegd dat hij deze dorpen nooit heeft bezocht en enkel door die dorpen reisde om naar school (of naar zijn werk) te gaan. Hoger is reeds gewezen op het ongeloofwaardige karakter van verzoekers bewering geen andere noemenswaardige bezigheden te hebben gehad behalve zijn school en werk. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat verzoeker geen andere plaatsen of mensen zou hebben bezocht.

Wat betreft het betoog over de vaststellingen met betrekking tot zijn verklaringen over zijn schooltijd, dient te worden herhaald dat van verzoeker mocht worden verwacht dat hij hierover spontaan concrete informatie zou hebben aangebracht. Uit niets blijkt dat verzoeker zich diende te beperken tot de door de dossierbehandelaar, bij wijze van voorbeeld, genoemde aspecten. Verzoeker beperkte zich wederom tot uiterst summiere en vage verklaringen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Verzoeker meent dat hij in verband met zijn werkzaamheden als lasser concrete en correcte informatie heeft verschaft die niet wordt tegengesproken door objectieve elementen. De Raad dient evenwel in navolging van de commissaris-generaal vast te stellen dat verzoekers verklaringen te allen tijde bijzonder oppervlakkig en summier bleven en een doorleefd karakter ontberen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 6-7).

Verzoekers bijzonder gebrekkige kennis van de lokale media kan niet worden verklaard of verschoond door het feit dat hij een mechanicus was die niet zo vaak las of naar de radio luisterde. Verzoeker blijkt een geletterde jongeman te zijn die tot de achtste graad naar school is geweest. Hoewel van verzoeker niet wordt verwacht dat hij bekend is met alle dagbladen en radiozenders die in zijn regio beschikbaar zijn, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker geen van de titels of zenders kent die in de informatie in het administratief dossier worden vermeld.

Daarnaast is verzoekers geografische kennis van zijn dorp en regio over het algemeen vaag en vertoont zij opmerkelijke lacunes. Dienaangaande wijst de Raad op de volgende pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier:

“Gevraagd om uw dorp, Ahangaran, te beschrijven, antwoordt u “hoe?” (CGVS, p. 9). Wanneer u wordt gezegd dat u wordt gevraagd om het dorp te beschrijven waar u uw ganse leven hebt gewoond antwoordt u Ahangaran een dorp is dat ligt tussen Sanglakh en Kharwati. Wat verder is een weg die naar Jalrez gaat. U vermeldt ook een rivier, tuinen en huizen. Ook zegt u dat er twee moskeeën zijn

(CGVS, p. 10). Gevraagd of er nog iets is zegt u dat dit alles is (CGVS, p. 10). Dit zijn echter geen adequate noch doorleefde verklaringen over de plaats waar u uw ganse leven zou hebben doorgebracht. Ook over andere dorpen kunt u nauwelijks iets vertellen aangezien u verklaart nergens anders te zijn geweest dan Qalai Shah en Jalrez, zoals hierboven al werd aangehaald (CGVS, p. 14).

Niet enkel kunt u nauwelijks iets vertellen over uw dagelijks leven in uw dorp, ook kunt u klaarblijkelijk uw dorp en regio niet beschrijven. Dit draagt nogmaals verder bij tot de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Over Jalrez, de hoofdplaats van uw district en de plaats waar u werkte en uw eigen garage had, kunt u evenmin verklaringen afleggen die overeenkomen met wat verwacht kan worden van iemand die er jarenlang gewerkt heeft. U vertelt dat u winkel op een plein in Jalrez gelegen was. Gevraagd om dat plein te beschrijven, antwoordt u dat Jalrez een district is met een hospitaal, een moskee en dat er vijf dorpen rond liggen (CGVS, p. 7). Wanneer u nogmaals wordt gevraagd om een beschrijving te geven van het plein waar uw winkel lag zegt u dat er, vanuit de richting van Sanglakh, aan de linkerkant van de weg mechaniekerwinkels, bakkerijen en andere winkels waren, waaronder de uwe (CGVS, p. 7). Aangespoord om verder te gaan met uw beschrijving antwoordt u: 'wat nog?' (CGVS, p. 7). Er wordt u gevraagd om wat breder te vertellen over de stad Jalrez zelf. U zegt dat het een district is, dat er een plein is, die in verschillende richtingen gaat, waarna u die richtingen opsomt. Gevraagd wat er nog allemaal in Jalrez was naast het plein antwoordt u dat het districtshuis er was, een bakkerij, moskee, wat residentiële huizen en tuinen (CGVS, p. 8). Nadat u wordt aangemoedigd verder te vertellen antwoordt u 'ik ben klaar' (CGVS, p. 8). U wordt er op gewezen dat u acht jaar in Jalrez, de hoofdplaats van uw district, hebt gewerkt. Er wordt u nogmaals gevraagd om daar meer over te vertellen, wat er allemaal te zien was, te doen was, waar mensen allemaal naartoe gingen in Jalrez. U antwoordt hierop dat er taliban waren, arbaki (lokale politie), een school, een moskee, een hotel en wat checkpoints. Daarna zwijgt u opnieuw (CGVS, p. 8). Gevraagd waar al deze plaatsen liggen kunt u enkel zeggen dat het districtshuis op de top van een heuvel ligt en dat het hospitaal en de school er dicht bij liggen. Gevraagd waar precies die moskee ligt zegt u enkel dat het tussen Kharwati dorp en Jalrez ligt (CGVS, p. 8). Gevraagd waar u heen ging om te eten of dingen te kopen zegt u dat u naar enkele winkels ging dichtbij uw winkel en soms in een hotel ging eten. U zegt nooit ergens anders te zijn geweest in de stad Jalrez. U kent ook geen andere plaatsen in Jalrez. Uw verklaring hiervoor is dat u enkel met uw werk bezig was, hetgeen niet overtuigt (CGVS, p. 9). Over een politiekantoor in Jalrez zegt u dat de politie geen gebouw heeft maar in een oude container zit waar een muur met zandzakken rond gebouwd is (CGVS, p. 15). Nochtans beschikt het CGVS over info waaruit blijkt dat in 2011 een nieuw politiekantoor werd ingehuldigd in Jalrez. Als iemand die op dat moment werkzaam was in de stad mag toch verwacht worden dat u hier van op de hoogte zou zijn."

Door aan te voeren dat hij een zeer precieze uitleg heeft verschaft over zijn dorp, omliggende dorpen en de weg naar zijn school en zijn werk, gaat verzoeker voorbij aan bovenstaande concrete en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij niet zou hebben begrepen wat van hem werd verwacht wanneer hij gevraagd werd zijn dorp Ahangaran te beschrijven. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker een beschrijving heeft gegeven, maar dat deze gespeend is van de details en bijzonderheden die men mag verwachten van iemand die gedurende zijn hele leven in dit dorp heeft verbleven. Aangespoord om na zijn summierende verklaringen verder te vertellen, kon verzoeker niets noemenswaardigs toevoegen, wat de geloofwaardigheid van zijn bewering zijn ganse leven in zijn dorp te hebben gewoond niet ten goede komt (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 9-10).

Zoals hoger reeds aangehaald, is het niet aannemelijk dat verzoeker andere plaatsen enkel kent omdat deze op de weg lagen naar school of zijn werk en dat hij behalve in Qalai Shah en Jalrez nergens anders geweest zou zijn (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 14).

Verzoeker voert aan een zeer precieze en persoonlijke beschrijving te hebben gegeven van de weg die hij aflegde om naar school te gaan. Zijn verklaringen hierover waren evenwel niet coherent. Zo verklaarde verzoeker aanvankelijk dat hij van Ahangaran via Sang Pulak en Gardina naar Qalai Shah ging, waar zich de school bevond, doch maakte hij, vervolgens gevraagd deze route meer in detail te beschrijven, geen melding meer van Sang Pulak en Gardina en verklaarde hij dat hij op de hoofdweg de Watapur-brug en enkele residentiële huizen passeerde en dan aankwam in Qalai Shah (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 5).

Verzoekers beschrijving van de weg van zijn huis naar zijn winkel in Jalrez kan allerm minst doorleefd worden genoemd. Verzoeker maakte melding van een moskee en een checkpoint in Ahangaran. Vervolgens vermeldde hij achtereenvolgens tuinen, een rivier en huizen. Verder zou verzoeker langs de witte moskee van Jalrez zijn gepasseerd, waarna hij bij zijn winkel zou zijn aangekomen. Het kan niet

overtuigen dat verzoeker, gevraagd in detail een traject te beschrijven dat volgens de kaart aanwezig in het administratief dossier een aantal kilometers lang is en langs verschillende dorpen voert (adm. doss., stuk 16, map met 'Landeninformatie', Reference Map "Wardak Province: Jalrez District", OCHA), dermate vage en algemene verklaringen aflegt. Verzoeker gaf aan dat het van de witte moskee tot aan zijn winkel ongeveer vijftien minuten wandelen was, maar gevraagd deze weg te beschrijven maakte hij slechts melding van "wat andere winkels" tussen de witte moskee en zijn winkel (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 9).

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zoverre hij betoogt dat hem geweigerd werd zijn beschrijving van het plein in Jalrez, waar zijn winkel zich zou hebben bevonden, aanschouwelijk te maken middels een tekening. Blijkens het gehoorverslag werd verzoeker gevraagd dit plein te beschrijven. Verzoeker gaf daarop echter informatie over Jalrez in het algemeen. Daarop werd hij gewezen op de hem gestelde vraag, met name om het plein waar zijn winkel was te beschrijven. Toen verzoeker daarop vroeg of hij het mocht tekenen, werd hem gevraagd om eerst te vertellen, wat niet onredelijk is nu de dossierbehandelaar het interview leidt en van de kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij zijn medewerking verleent door gericht op de gestelde vragen te antwoorden. Daarop beschreef verzoeker wat er zich, vanuit Sanglakh bekeken, aan de linkerkant van het plein bevond en gaf hij zodoende te kennen de vraag wel degelijk te hebben begrepen. Vervolgens aangespoord om meer te vertellen, staakte verzoeker zijn poging met "wat nog". Wanneer verzoeker dan gevraagd werd om wat te vertellen over het districtscentrum van Jalrez, gaf hij in zijn antwoord aanwijzingen die overeen blijken te stemmen met een door hem getekend schema dat kan worden teruggevonden in de bij het gehoorverslag gevoegde aantekeningen. Hieruit blijkt dat verzoeker de verschillende richtingen aanduidde waarin men vanaf het eerder genoemde plein kan gaan, alsook de positie van zijn winkel. Hieruit blijkt evenwel niet dat verzoeker, zoals hem eerder nochtans werd gevraagd, een visuele beschrijving gaf van het plein (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 7-8).

Verzoeker herhaalt voor het overige slechts zijn verklaring dat hij in Jalrez enkel met zijn werk bezig was en er buiten zijn werk geen tijd heeft doorgebracht, maar blijft in gebreke dit aannemelijk te maken.

Voor zover verzoeker wat betreft zijn inaccurate verklaringen over het politiekantoor in Jalrez aanvoert dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de districtspolitie en de stadspolitie en dat de districtspolitie nieuwe gebouwen had, maar dat de stadspolitie op de weg bleef, dicht bij het districtshuis, kan hij niet overtuigen. Vooreerst heeft verzoeker dit onderscheid niet gemaakt tijdens zijn gehoor en uit het gehoorverslag blijkt ook niet dat verzoeker het specifiek had over de stadspolitie. Bovendien werd verzoeker tijdens het gehoor geconfronteerd met informatie waaruit blijkt dat in 2011 een nieuw politiekantoor werd gebouwd in Jalrez, maar bleek hij hier niet van op de hoogte te zijn. Hij repliceerde immers: "Misschien, ik zag dat nooit" (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 15-16). Door in zijn verzoekschrift (*post factum*) de informatie van verwerende partij te bevestigen, biedt verzoeker geen verklaring voor zijn onwetendheid daarover tijdens het gehoor.

Tot slot wijst de Raad er in navolging van de commissaris-generaal nog op dat verzoekers verklaringen over de veiligheidssituatie in zijn voorgehouden herkomstregio en de incidenten die zich er hebben voorgedaan evenmin overtuigen. Dit blijkt genoegzaam uit de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

"Gevraagd naar de veiligheidssituatie in uw regio, zegt u dat de situatie sinds 1394 (...) verslechterd is, wanneer checkpoints door de taliban werden aangevallen en 31 mensen werden gedood (CGVS, p. 18). U wordt gevraagd om meer te vertellen over die aanval op de checkpoints. U zegt dat het begon rond vijf uur in de avond, de gevechten zeven uur duurden en er 21 hazara soldaten werden gedood en onthoofd (CGVS, p. 19). Gevraagd hoe u zo een grote aanval beleefde in uw directe omgeving, praatt u over uw oom die u auto's bracht (CGVS, p. 19). De vraag wordt u nogmaals gesteld in andere bewoordingen. Er wordt u gezegd dat het een zeer grote aanval in uw regio was en gevraagd wat u daarvan merkte als u naar uw garage ging. U zegt dat de taliban de checkpoints drie dagen bezette, drie dagen waarin niemand buiten kon, waarna ze werden terug gedreven (CGVS, p. 19). Meer kunt u hier niet over vertellen hoewel dit een zeer groot incident was in uw district waarbij drie dagen zwaar werd gevochten. Bovendien werkte u in de districtshoofdplaats, waar mag verwacht worden dat er toch over zou gepraat worden. Ook over de gevolgen van de aanval kunt u niets vertellen. Gevraagd of de overheid iets deed als resultaat van de aanvallen zegt u dat de overheid niet in staat was iets te doen (CGVS, p. 20). Nochtans beval president Ashraf Ghani een onderzoek naar de aanval. Gevraagd wat de reactie was van de mensen in Jalrez antwoordt u dat de mensen van Jalrez zelfs talibs zijn en ze geen enkele reactie hadden (CGVS, p. 20). Nochtans waren er in de nasleep van de aanval protesten in

verschillende Afghaanse steden, waaronder Jalrez. Het spreekt voor zich dat u, aangezien u werkte in Jalrez, hiervan op de hoogte zou moeten zijn. Geconfronteerd met deze informatie antwoordt u stellig dat er geen protesten of demonstraties waren (CGVS, p. 20).

Gevraagd naar andere incidenten die u zich herinnert vermeldt u een incident dat plaatsvond in 1389 (...) waarbij negen soldaten omkwamen. Wanneer u wordt aangespoord verder te gaan antwoordt u dat u zich geen andere grote incidenten herinnert maar dat er dagelijks gevechten zijn (CGVS, p. 21). Gevraagd om wat voorbeelden te geven van dergelijke gevechten blijkt u dit niet te kunnen. U antwoordt tot twee maal toe dat de taliban checkpoints aanvallen waarop de checkpoints terug schieten en de burgers raken (CGVS, p. 21). Nogmaals specifiek gevraagd om hier wat voorbeelden van te geven die u hebt meegemaakt of waar u van hebt gehoord antwoordt u dat u geen specifieke voorbeelden kunt geven buiten de aanval op de checkpoints, het incident in 1389 en een bevelhebber die werd gedood in 1390 (...). Nochtans had u gezegd dat er dagelijks gevechten waren waardoor het onveilig was in uw regio (CGVS, p. 20-21). Geconfronteerd met deze vaststelling antwoordt u: 'Bijvoorbeeld, je woont ergens, taliban vallen checkpoint aan, dan valt de overheid hen ook aan, in dit gevecht word je gedood, het gebeurt dagelijks, ik weet niet hoe ik dit moet zeggen' (CGVS, p. 21). Het is echter ongeloofwaardig dat u zich geen enkel gevecht of incident voor de geest zou kunnen halen, gelet op het feit dat u werkte in Jalrez, de hoofdplaats van uw district, en dat u zelf zegt dat er dagelijks gevechten waren.

Later in het gehoor zegt u dat de taliban verschillende malen heeft geprobeerd om Jalrez district te veroveren. Gevraagd naar voorbeelden hiervan, antwoordt u dat ze in 1394 vele malen probeerden het districten te veroveren (CGVS, p. 22). Opnieuw kunt u geen voorbeelden geven."

Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift het belang en de omvang van de betogingen naar aanleiding van de aanvallen op meerdere checkpoints in 1394 in vraag te stellen. Nog daargelaten de vraag of verzoeker al dan niet mag worden geacht op de hoogte te zijn van deze betogingen, blijkt uit deze betogingen ontegensprekelijk de kritische houding van vele mensen in Jalrez en andere Afghaanse steden ten aanzien van deze incidenten en de vermeende verantwoordelijkheid van de Afghaanse overheid. Dat verzoeker, gevraagd naar de reactie van de mensen in Jalrez, antwoordt dat de mensen van Jalrez zelf talibs zijn en geen enkele reactie hadden, kan dan ook niet overtuigen. Verzoekers onwetendheid kan niet worden verschoond of verklaard door de loutere beweringen dat hij op zijn werk geen gesprekken voerde over politiek of over de veiligheidssituatie en dat hij de actualiteit niet goed volgde. Het behoeft geen bijzondere politieke interesse noch aandacht voor de actualiteit om op de hoogte te zijn van wat er leeft onder de mensen naar aanleiding van gebeurtenissen met een dermate grote maatschappelijke impact, zoals een ernstig veiligheidsincident. Verzoekers feitelijke kennis van voormelde aanvallen op checkpoints staat in schril contrast met zijn inaccurate en gebrekkige verklaringen over de nasleep en gevolgen daarvan. Verzoeker heeft hiervoor geen redelijke verklaring.

Voor het overige heeft verzoeker zich beperkt tot een – wederom hoofdzakelijk feitelijk – relaas van drie concrete incidenten, waarvan slechts één in de periode vlak voor zijn vertrek, met name in het Afghaanse jaar 1394, wat blijkens de informatie in het administratief dossier over dit incident overeenkomt met het jaar 2015 (adm. doss., stuk 16, map met 'Landeninformatie', persbericht "*Protests erupt after Taliban kill Afghan-Hazara police*", 7 september 2015, The France 24 Observers). Nochtans verklaarde verzoeker dat de veiligheidssituatie sinds 1394 verslechterd is en dat er dagelijks incidenten zijn (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 18 en 21). Gevraagd om concrete voorbeelden van dergelijke aanvallen, bleef verzoeker in algemene termen herhalen dat de taliban controleposten van de overheid aanvalt, waarop er een tegenaanval plaatsvindt waarin burgers omkomen.

Gelet op wat hoger is uiteengezet, dient te worden besloten dat verzoeker geen accurate en doorleefde verklaringen heeft afgelegd over meerdere elementen van zijn voorgehouden herkomst uit Afghanistan. De kritiek op de door de dossierbehandelaar gehanteerde ondervragingsmethode, die niet aangepast zou zijn geweest aan zijn kwetsbare profiel en lage socio-economische achtergrond, wordt door verzoeker niet gestaafd. Verzoeker licht niet toe waarom hij als kwetsbaar dient te worden beschouwd, noch in welke zin zijn socio-economische achtergrond naar Afghaanse normen "laag" kan worden genoemd. De Raad stelt vast dat verzoeker geletterd is en verklaarde tot de achtste klas (tweede graad van het middelbaar onderwijs) naar school te zijn geweest en nadien een opleiding tot lasser te hebben gevolgd (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 4-6). Zelfs iemand die weinig geschoold is, wordt geacht in staat te zijn om doorleefde en spontane verklaringen af te leggen over zijn dagelijks leven. Verzoeker brengt verder geen medische attesten bij waaruit kan blijken dat hij niet over de vereiste intellectuele capaciteiten beschikt om eenvoudige vragen over zijn regio van herkomst te begrijpen of gedetailleerde beschrijvingen te geven van de omgeving waarin hij gedurende jaren voorafgaand aan zijn komst naar België verklaart te hebben vertoefd. Noch verzoeker, noch zijn raadsman hebben tijdens het gehoor

aangegeven dat verzoeker niet in staat zou zijn om vrijuit en vanuit zijn eigen ervaring te vertellen over elementen die behoren tot zijn onmiddellijke en persoonlijke leefwereld in Afghanistan.

De Raad kan, in navolging van de commissaris-generaal, geen geloof hechten aan verzoekers beweerde herkomst uit het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. De vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst uit deze regio leidt ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas en beweerde vervolgingsfeiten, daar deze onlosmakelijk met zijn verblijfplaats zijn verbonden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden herkomst uit het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak niet aannemelijk maakt en dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas, dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld, maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij (recent) afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Aldus brengt verzoeker geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen voor zover zij geen analyse inhoudt van zijn nood aan subsidiaire bescherming, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

D. DE BRUYN